

Gedachtenis van Martin Spaink (1961-2020)

Vandaag is het precies een jaar geleden dat we Martin Spaink hebben uitgevaren in Portugal (<https://www.bitchute.com/video/iAZkZVdt6UVo/>). Er waren twaalf mensen aanwezig, waarvan slechts vier van zijn vroegere kennissen. De andere acht had hij sinds 2019 in Portugal leren kennen. Het is zeker niet zo dat hij verder niemand kende. Martin kende heel veel mensen. De afstand speelde een rol, de coronacrisis en zeker ook het feit dat Martin een bijzonder mens was.

Martin was een briljante geest. In 1989 zong hij in de Amsterdamse Krijtberg (<https://www.concertzender.nl/programma/bonum-est-251/>) het eerste Nederlands gregoriaans soloconcert. Daarna maakte hij met Rollin Rachele een tournee door Rusland waarin gregoriaans, vroege polyfonie en boventoonzang op het programma stonden. In Amsterdam was hij lang een bekende verschijning omdat hij op de fiets de cello suites van Bach floot. In 1999 floot hij in Canada op het wereldkampioenschap kunstfluiten Bach en Indiase raga's (<https://www.bitchute.com/video/JXBAqhgKrhXM/>). Hij speelde sarangi en begeleidde verschillende Indiase musici op tanpura. Begin deze eeuw zong hij elke zondag in z'n eentje de Mis in Noord-Italië. Martin was meubelmaker en repareerde muziekinstrumenten (<https://youtu.be/4mImEKub3sw>), vooral clavecimbels. Ik leerde Martin kennen in 1987 toen we samen in hetzelfde gregokoor zongen. Later heeft hij ook bij mij gezongen, vertalingen gemaakt, en een artikel geschreven voor de bundel over mijn gregoguru.

Martin was eigenzinnig en bevlogen. Hij had een pesthekel aan groupthink. Hij had dan ook al snel door dat het verhaal over 11 september niet klopt. Hij bestudeerde alle verklaringen. Dat deed hij ook in de coronacrisis die de mensheid nu al zo lang in zijn greep houdt. Op 20 maart 2020 wist hij al dat de gemiddelde leeftijd van de doden in Bergamo boven de tachtig lag, en dat zij vrijwel allemaal één of meer ernstige comorbiditeiten hadden. Op 30 maart schreef hij op facebook: "... er gebeuren rare dingen, en groupthink en angst voeren de boventoon. Juist nu iedereen iedereen met argusogen in de gaten houdt worden we tegen elkaar uitgespeeld en worden onze grondwettelijke rechten gekort. Eerst tijdelijk ... " Op 22 april schreef hij: "... Verdeel en heers. Want je krijgt geheid gesodemieter in de kringen van familie en vrienden zodra je niet braaf in de pas meeloopt. Geen groter schande dan als complotdenker te worden weggezet met ezelskap en al. Om het nog meer in te wrijven vallen er altijd slachtoffers te betreuren die op de een of andere manier worden ingezet om andersdenkenden te inculperen, zoals bijv de 298 inzittenden van

MH17 die je geweld zou aandoen als je niet klakkeloos gelooft dat Putin het heeft gedaan. Nu evenzeer worden lieve omaatjes er bij gehaald als je niet alles betreffende Covid-19 als zoete koek slikt. Punt is en blijft, de zaak stinkt en we worden gemanipuleerd."

De laatste keer dat ik Martin in levende lijve zag was in juni 2020 toen hij bij ons kwam eten, vlak voor zijn verhuizing naar Portugal. Indrukwekkender was misschien de ontmoeting in april 2020 na afloop van de Vespers in de Papegaai. De straten van de Amsterdamse binnenstad waren leeg. Op de trap van de Torensluiskerker hebben we gedronken, gegeten en gelachen. Martin was briljant en eigenzinnig, maar communicatief niet altijd even handig. In de relationele sfeer is hem dat laatste waarschijnlijk noodlotig geworden. Ik zie het als een voorrecht hem gekend te mogen hebben.